

NAISEN RYÖSTÖ

Vaimon hankkiminen ryöstämällä on ollut ikivanha tapa kaikilla kansoilla — jotkut villikansat harjoittanevat sitä vieläkin. Suomalaisilla se on ollut muinoin, kansanrunoudesta saatavien tietojen mukaan, yleistä ja hämmäntäväksi on säilynyt jälkiä myöhäisiin aikoihin asti. Ryöstetyn naisen vanhemmille oli menetetty työvoima korvattava lunnailta, joiden arvo vaihteli varallisuuden ja yhteiskunnallisen aseman mukaisesti.

HIRVENSALON TALO oli rikas ja mahtava talo, mutta siinä ei ollut emäntää.

Ahmaniemen talo oli sekini rikas ja mahtava talo ja siinä oli monta tytärtä.

Hirvensalon Jorma päätti hakea Ahmaniemestä emännän.

Neljä tytärtä oli Ahmaniemessä. Oli Ilma, Marja, Sievä ja Sirkka. Kauniita olivat kaikki ja käteviä, topakoita emännän toimeen. Oli vara valita.

Jorma ei vain tietänyt, kenenkä heistä omakseen ottaisi. Hän päätti käväistä tarkemmin katsomassa. Eräretkellään hän poikkesi Ahmaniemeen ja yöpyi taloon. Aamulla oli päätös jo tehty. Marjan hän ottaisi naisekseen, veisi Hirvensaloon emännäksi. Hän ei aikonut kysyä asiassa kenenkään lupaa, vaan päätti ottaa ottamalla. Sellainen oli tapa.

Kotonaan vielä asiaa ajateltuaan ja lopullisen päätöksen tehtyään hän ryhtyi naimahommiin. Hän paneutui parhaisiin juhlatamineihinsa ja vyötti vyölleen miekan. Mustaharjaisen oriinsa selkään hän heitti kauneimman loimensa ja pani sen päähän parhaimmat suitsensa.

Metsäpolkuja pitkin hän ratsasti sitten peninkulmaisena taipaleen, kunnes puiden lomitse hämötti Ahmaniemen karsikko ja sen takana pelto sekä talo. Siihen hän pysähtyi katselemaan ja kuulostelemaan.

Paimenpoika toitotteli torveaan ahon kupeella. Jorma poikkesi pojan pakeille.

— Mahtavatko olla kotona Ahmaniemen miehet? hän kyseli pojalta.

— Isäntä itse lienee, mutta pian lähtenee hänen nuotan vetoon, vastasi poika.

Jorma laskeutui oriinsa selästä ja paneutui aholle pitkäkseen. Sitä ennen hän sitoi oriinsa petäjään paimenpojan ihailtavaksi.

— Jokopahan lienee isäntä lähtenyt apajoilleen? hän kyseli paimenpojalta aikansa aholla loikoiltuaan.

— Lienee lähtenyt.

Jorma irroitti oriinsa, hyppäsi selkään ja ratsasti Ahmaniemen pihamaalle. Ovien raoista pälyili komeata tulijaa neljä silmäparia.

Sidottuaan oriinsa aitan nurkkaukseen Jorma astui tupaan, toivotti hyvän päivän, sai vastauksensa ja istahti rahille.

Emäntä käski tuomaan vieraalle tuliaishaarikan. Ilma immyt ehätti täyttämään käskyn, mutta samalla lennättäytyivät jo toisetkin tuomaan kukin haarikkansa. Neljä haarikkaa oli valittavana. Marjan tuoman kallisti vieras huulilleen — lieneekö sen vasiten valinnut vai muutenko lienee käteen osunut. Emäntä ei saanut asiasta selvää, jos lienee sitä ajatellutkin. Tytöt pyrähtivät pyrynä ulos.

Jorma tiedusteli isäntää. Olisi muka ollut asiaa. Kalaan oli lähtenyt isäntä. Emäntä kehoitteli vierasta odottelemaan, mutta Jormalla ei ollut aikaa. Toiste sanoi saapuvansa, hyvästeli ja lähti.

Jorman päästellessä orittaan katseli hänen toimiaan taaskin neljä silmäparia, kaksi ylhäältä aitan parvelta, yksi nurkan takaa ja yksi alimmaisesta aitasta. Paimenpoikakin juoksi pihalle komeaa menoä katsomaan.

Jorma hypähti oriinsa selkään ja ohjasi sen porraspuiden viereen.

— Sanonetpa hyvästit kädestä pitäen, Marja, hän virkkoi nauraen tytölle oven raossa.

— Maksaneekohan sanoa, ilkkui tyttö.

— Sano vain.

Tyttö tuli aitasta ja ojensi kätösensä. Jorma kiertäen käsivartensa tytön vyötäröille ja kiepsautti immen etensä oriin selkään.

Tyttö päästi pahan parkaisun. Ori hypähti pystyyn ja teutaroiki kahdella jalalla. Ylhäältä ja nurkan takaa katseli kummaa tekoa kolme osatonta tyttölasta.

Jorma tanssitti orittaan. Paimenpoika pujahti piiloon aitan alle, ja koirat nostivat ison rähäkän.